

Sygn. akt VI U 436/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSR Maria Sałacińska

Protokolant starszy protokolant sądowy Lena Fremmel

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2018 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy K. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z udziałem zainteresowanego (...)w W.

na skutek odwołania K. Z. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 18 października 2017 roku znak: (...), od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 6 listopada 2017 roku znak: (...), od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 28 listopada 2017 roku znak: (...), od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 31 stycznia 2018 roku znak: (...), od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 20 kwietnia 2018 roku znak: (...)

o zasiłek chorobowy

zmienia zaskarżone decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.: z dnia 18 października 2017 roku znak: (...), z dnia 6 listopada 2017 roku znak: (...), z dnia 28 listopada 2017 roku znak: (...), z dnia 31 stycznia 2018 roku znak: (...) oraz z dnia 20 kwietnia 2018 roku znak: (...) w ten sposób, że przyznaje K. Z. prawo do zasiłku chorobowego za okresy: **od 7 września 2017 roku do 21 października 2017 roku, od 22 października 2017 roku do 5 listopada 2017 roku, od 6 listopada 2017 roku do 5 grudnia 2017 roku, od 5 stycznia 2018 roku do 3 lutego 2018 roku oraz od 4 lutego 2018 roku do 20 lutego 2018 roku.**

Sygn. akt: VI U 436/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 października 2017 roku znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił K. Z. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 7 września 2017 roku do 21 października 2017 roku.

Decyzją z dnia z dnia 6 listopada 2017 roku znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił K. Z. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 22 października 2017 roku do 5 listopada 2017 roku.

Decyzją z dnia z dnia 28 listopada 2017 roku znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił K. Z. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 6 listopada 2017 roku do 5 grudnia 2017 roku.

Decyzją z dnia z dnia 31 stycznia 2018 roku znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił K. Z. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 5 stycznia 2018 roku do 3 lutego 2018 roku.

Decyzją z dnia 20 kwietnia 2018 roku znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił K. Z. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 4 lutego 2018 do 20 lutego 2018 roku

W uzasadnieniu wszystkich decyzji organ rentowy wskazał, że w okresie do 31 sierpnia 2017 roku odwołująca pełniła służbę w Izbie Administracji Skarbowej w W. będącej następcą prawnym Izby Celnej w W., jako funkcjonariusz Służby Celno-Skarbowej i podlegała obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu, a nie podlegała ubezpieczeniu chorobowemu. Zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, co w przypadku K. Z. nie miało miejsca.

(decyzja z dnia 18.10.2017r. – akta rentowe; decyzja z dnia 6.11.2017r. – akta rentowe; decyzja z dnia 28.11.2017r. – akta rentowe; decyzja z dnia 31.01.2018r. – akta rentowe; decyzja z dnia 20.04.2018r. – akta rentowe)

K. Z. złożyła odwołanie od powyższych decyzji, wnosząc o ich zmianę poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego za okres: od 7 września 2017 roku do 21 października 2017 roku, od 22 października 2017 roku do 5 listopada 2017 roku, od 6 listopada 2017 roku do 5 grudnia 2017 roku, od 5 stycznia 2018 roku do 3 lutego 2018 roku oraz od 4 lutego 2018 roku do 20 lutego 2018 roku.

W uzasadnieniu wskazała, że zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego ocena przysługiwania funkcjonariuszowi Służby Celnej prawa do zasiłku chorobowego po zwolnieniu ze służby powinna być dokonana z uwzględnieniem zasady równego traktowania ubezpieczonych. Nadto zaznaczyła, iż uzasadnione jest zastosowanie wykładni systemowej do interpretacji art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej, zwłaszcza że ustawą o systemie ubezpieczeń społecznych funkcjonariusze Krajowej Administracji Skarbowej na czas służby podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu, a niezdolność do pracy ubezpieczonego powstała jeszcze przed zwolnieniem ze służby.

(odwołanie od decyzji z 18.10.2017r. – k. 1- 4; odwołanie od decyzji z 6.11.2017r. – k. 1 - 4 akt VI U 13/18; odwołanie od decyzji z 28.11.2017r. – k. 1 – 4 akt VI U 48/18; odwołanie od decyzji z 31.01.2018r. – k. 1 – 4 akt VI U 77/18; odwołanie od decyzji z 20.04.2018r. – k. 1 – 4 akt VI U 171/18)

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołań od ww. decyzji, powołując się na argumentację taką samą jak w decyzjach.

(odpowiedź na odwołanie od decyzji z 18.10.2017r. – k. 10; odpowiedź na odwołanie od decyzji z 6.11.2017r. – k. 8 akt VI U 13/18; odpowiedź na odwołanie od decyzji z 28.11.2017r. – k. 18 akt VI U 48/18; odpowiedź na odwołanie od decyzji z 31.01.2018r. – k. 20 akt VI U 77/18; odpowiedź na odwołanie od decyzji z 20.04.2018r. – k. 10 akt VI U 171/18)

Powyższe sprawy zostały połączone do wspólnego rozpoznania, rozstrzygnięcia i prowadzenia pod sygn. VI U 436/17.

(zarządzenie z 13.02.2018r. – k. 10 akt VI U 13/18; zarządzenie z 16.02.2018r. – k. 21 akt VI U 48/18; zarządzenie z 12.03.2018r. – k. 23 akt VI U 77/18; zarządzenie z 29.08.2018r. – k. 12 akt VI U 171/18)

Zainteresowany w sprawie Izba Administracji Skarbowej w W. nie zajął stanowiska w sprawie.

(pismo zainteresowanego z 29.03.2018r. – k. 19)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca była funkcjonariuszem celnym od 23 lipca 1997 roku do 31 sierpnia 2017 roku. Z dniem 1 marca 2017 roku stała się z mocy prawa funkcjonariuszem Służby Celno-Skarbowej w Krajowej Administracji Skarbowej. Z dniem 31 sierpnia 2017 roku stosunek służbowy wygasł i nastąpiło zwolnienie ze służby.

(okoliczność bezsporna, a nadto zeznania odwołującej K. Z. – na rozprawie w dniu 18 maja 2018r. – protokół rozprawy od 00:01:36 do 00:18:37)

Z tytułu zatrudnienia do dnia 31 sierpnia 2017r., jako funkcjonariusz (...)Skarbowej odwołująca podlegała ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu. Nie była natomiast objęta ubezpieczeniem chorobowym. W przypadku niezdolności do pracy z tytułu choroby otrzymywała uposażenie chorobowe płatne przez pracodawcę.

Od dnia 1 września 2017 roku odwołująca nie podlegała i nie była zgłoszona do ubezpieczenia chorobowego z tytułu stosunku pracy.

(okoliczność bezsporna)

W związku z problemami w pracy, wynikającymi z nieotrzymania propozycji dalszej służby, odwołująca doznała rozstroju zdrowia. Odwołująca była niezdolna do pracy po ustaniu stosunku pracy w okresach od:

- od 7 września 2017 roku do 21 października 2017 roku;
- od 22 października 2017 roku do 5 listopada 2017 roku;
- od 6 listopada 2017 roku do 5 grudnia 2017 roku;
- od 5 stycznia 2018 roku do 19 stycznia 2018 roku;
- od 20 stycznia 2018 roku do 3 lutego 2018 roku;
- od 4 lutego 2018 roku do 20 lutego 2018 roku.

(dowód: zaświadczenia lekarskie – k. 7 - 8, k. 5 akt VI U 13/18, k. 7 – 8 VI U 48/18; k. 8 – 9 akt. VI U 77/18, k. 8 akt VI U 171/18)

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych w aktach sprawy dokumentach oraz aktach rentowych. Zdaniem Sądu dowody z dokumentów w całości stanowią wiarygodny materiał dowodowy, gdyż ich treść jest jasna i nie budzi wątpliwości. Strony ponadto nie kwestionowały treści, prawdziwości złożonych dokumentów, nie wnioskowały o uzupełnienie materiału dowodowego.

Jednocześnie Sąd uznał za wiarygodne zeznania odwołującej K. Z., gdyż były one spójne i korespondowały z dowodami z dokumentów.

Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania Sądu w niniejszej sprawie było odwołanie K. Z. od pięciu decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych odmawiających prawa do zasiłku chorobowego: od 7 września 2017 roku do 21 października 2017 roku, od 22 października 2017 roku do 5 listopada 2017 roku, od 6 listopada 2017 roku do 5 grudnia 2017 roku, od 5 stycznia 2018 roku do 3 lutego 2018 roku oraz od 4 lutego 2018 do 20 lutego 2018 roku. Wobec tego, że u podstaw wydania wszystkich decyzji leży tożsame podstawy faktyczne i prawne Sąd zważył, co następuje.

W myśl art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r., poz. 1368, zwanej dalej ustawą zasiłkową) zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Zgodnie zaś z art. 7 ustawy zasiłkowej zasiłek chorobowy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała: nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego lub nie później niż w ciągu 3 miesięcy od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego - w razie choroby zakaźnej, której okres wylegania

jest dłuższy niż 14 dni, lub innej choroby, której objawy chorobowe ujawniają się po okresie dłuższym niż 14 dni od początku choroby.

Odmawiając K. Z. prawa do zasiłku chorobowego za okresy : od 7 września 2017 roku do 21 października 2017 roku, od 22 października 2017 roku do 5 listopada 2017 roku, od 6 listopada 2017 roku do 5 grudnia 2017 roku, od 5 stycznia 2018 roku do 3 lutego 2018 roku oraz od 4 lutego 2018 roku do 20 lutego 2018 roku organ rentowy wskazał, iż nie zachodzi przesłanka wymieniona w art. 7 ustawy zasiłkowej, a mianowicie odwołująca w okresie pełnienia służby w Izbie Celnej nie podlegała ubezpieczeniu chorobowemu, a zatem nie ma on prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia.

Organ rentowy, oceniając podleganie ubezpieczeniu funkcjonariusza służby celnej, a także skutki tego stanu, oparł się na prostej wykładni językowej przepisu art. 6 ust. 1 pkt 18 w związku z art. 11 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity – Dz. U. z 2017 r., poz. 1778, zwana dalej ustawą systemową), co jednak nie było w tym stanie faktycznym uprawnione.

Kwestia podlegania ubezpieczeniu chorobowemu przez funkcjonariuszy celnych tymczasem nie została jasno unormowana, tak aby można było użyć jedynie wykładni językowej. Przepis art. 11 ust. 1 i 2 ustawy systemowej interpretowany jako zawierający zamknięty katalog osób podlegających ubezpieczeniu chorobowemu, nie wymienia celników wśród osób podlegających obligatoryjnie lub fakultatywnie (na swój wniosek) ubezpieczeniu chorobowemu. Zaś z art. 13 pkt 12 ustawy systemowej wynika, że obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu podlegają funkcjonariusze Służby Celnej od dnia nawiązania stosunku służby do dnia zwolnienia ze służby. Dosłowne zatem odczytywanie treści tego ostatniego przepisu prowadziłyby do uznania, że celnicy podlegają jednak obligatoryjnie również ubezpieczeniu chorobowemu. Sporne w niniejszym procesie zagadnienie było przedmiotem analizy Sądu Najwyższego. W trafnym i wyczerpująco uzasadnionym wyroku z dnia 18 października 2013 r. (I UK 125/13, Legalis nr 1024850) wskazano, że ocena przysługiwania funkcjonariuszowi Służby Celnej (obecnie Izby Administracji Skarbowej) prawa do zasiłku chorobowego po zwolnieniu ze służby powinna być dokonywana z uwzględnieniem zasady równego traktowania ubezpieczonych (art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej w związku z art. 2a, 11 i 13 pkt 12 ustawy systemowej). Ponieważ zasiłek chorobowy wypłacany po ustaniu ubezpieczenia jest to świadczenie o charakterze wyjątkowym, udzielanym po ustaniu okresu ubezpieczenia i bez ekwiwalentu w składce na ubezpieczenie chorobowe, przysługujące z tytułu spełnienia się ryzyka określonego ogólnie jako „niezdolność do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia” – należałoby rozważyć, czy dopuszczalna jest taka wykładnia art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej w związku z art. 13 pkt 12 ustawy systemowej, iż funkcjonariusz Służby Celnej (obecnie Izby Administracji Skarbowej) może nabyć prawo do zasiłku chorobowego po zakończeniu służby, jeżeli niezdolność do jej wykonywania powstała przed jej zakończeniem, nie doszło do przekroczenia okresu zasiłkowego wymienionego w art. 8 ustawy zasiłkowej i nie wystąpiły okoliczności negatywne – opisane w art. 12 – 17 ustawy zasiłkowej. Zawarte w art. 13 pkt 12 ustawy systemowej *expressis verbis* zdanie, że „obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu” podlegają funkcjonariusze Służby Celnej (obecnie I. Administracji Skarbowej) od dnia nawiązania stosunku służby do dnia zwolnienia ze służby mogłoby implikować taką wykładnię teleologiczną przepisów art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej w związku z art. 13 pkt 12 ustawy systemowej, że celem ustawodawcy nie było pozbawienie funkcjonariuszy celnych po dniu zwolnienia ze służby prawa do zasiłku chorobowego na podstawie ustawy zasiłkowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2013 r., I UK 125/13, Legalis nr 1024850).

Mimo jednoznacznej treści przepisu art. 13 pkt 12 ustawy systemowej, należałoby jednak pominąć stosowaną najczęściej wykładnię językową, natomiast prymat należałoby w tym przypadku przyznać wykładni systemowej. Z drugiej strony - gdyby ustawodawca chciał uregulować tylko okresy podlegania ubezpieczeniu, z łatwością mógł to uczynić, zdaniu pierwszemu art. 13 nadając treść: „Ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu, w zakresie określonym w art. 6, art. 11 oraz art. 12 ustawy, podlegają osoby fizyczne w następujących okresach...” Ponieważ tak się nie stało, nakazuje to rozważenie, czy ustawodawca kierował się zamiarem osiągnięcia innego celu. W ramach badania tego celu należy uwzględnić szczególne unormowanie sytuacji ubezpieczeniowej funkcjonariuszy celnych, które umożliwia porównanie ich sytuacji prawnej do pozostałych osób podlegających obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu. Niewymienienie celników w art. 11 ust.

1 i 2 ustawy systemowej jest konsekwencją obowiązującego w spornym okresie art. 152 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz.U. Nr 168, poz. 1323 ze zm.), zgodnie z którym w przypadku urlopu lub choroby funkcjonariusz otrzymuje uposażenie i inne świadczenia pieniężne należne na zajmowanym stanowisku służbowym. Natomiast stosownie do ust. 2 i 3 tego artykułu - przepis ust. 1 stosuje się także w razie niemożności wykonywania służby z innych przyczyn uprawniających do świadczeń określonych w przepisach o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, przez okres określony w tych przepisach. W razie niezdolności do służby z powodu choroby spowodowanej wypadkiem przy pełnieniu służby lub chorobą zawodową funkcjonariusz zachowuje prawo do świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego z tytułu wypadków przy pełnieniu służby i chorób zawodowych, przez okres określony w przepisach o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego.

W przedstawionym aspekcie w ustawie o Służbie Celnej unormowano więc uprawnienia celników związane z niezdolnością do pracy na skutek choroby - zasadniczo w sposób bardziej korzystny w porównaniu do pracowników. Dotyczy to np. długości otrzymywania uposażenia za okres choroby (w myśl art. 105 pkt 6 ustawy o Służbie Celnej funkcjonariusza można zwolnić ze służby w przypadku nieobecności w służbie z powodu choroby trwającej dłużej niż rok), a także wysokości uposażenia w okresie niezdolności do pracy. Uposażenie to jest finansowane z budżetu Państwa; nie było więc potrzeby odprowadzania składek na ubezpieczenie chorobowe, czego konsekwencją stała się treść art. 11 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego zostały przyznane celnikom na takich samych zasadach, jak innym osobom, podlegającym obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym. Ustawa o Służbie Celnej nie reguluje natomiast sytuacji celnika, który stał się niezdolny do służby, jeżeli niezdolność do pracy z tej przyczyny trwa nadal po zwolnieniu ze służby, a stał się on niezdolny do służby w krótkim okresie przed jej zakończeniem, jak to zdarzyło się w niniejszej sprawie. Pragmatyki służbowe nie powinny regulować kwestii świadczeń z tytułu choroby poniżej standardu, wyznaczonego przez ustawę z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Brak unormowania spornej kwestii w ustawie o Służbie Celnej mógł być determinowany poglądem o komplementarnej regulacji zawartej w ustawie zasiłkowej.

Natomiast ratio legis uregulowania z art. 7 ustawy zasiłkowej jest zabezpieczenie materialne pracownika na wypadek czasowej przeszkody w podjęciu nowego zatrudnienia, ujmowane również jako zabezpieczenie pracownika przed utratą zarobków na wypadek przemijających przeszkód w ich zdobywaniu, wywołanych chorobą. Unormowanie to ma więc charakter gwarancyjny, ochronny, zabezpieczający środki utrzymania ubezpieczonego i jego rodziny na czas uniemożliwiający wyszukanie nowego źródła dochodu. Prawo do tego świadczenia dyktowane jest koniecznością ochrony wytworzonej przez chorobę przerwy w pracy (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 1996 r., II UZP 23/95, OSNAPiUS 1996, nr 24, poz. 376). W przepisie art. 7 ustawy ustawodawca wyróżnił sytuacje nadające się do ochrony ze względów społecznych i uznał, że - poza wypadkami opisanymi w art. 12 oraz 15-16 ustawy - prawa do zasiłku nie można nabyć w okolicznościach opisanych w art. 13, jako niewymagających tej ochrony (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2001 r., III ZP 11/01).

W ocenie Sądu rozpoznającego sprawę dopuszczalna jest taka wykładnia art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej w związku z art. 13 pkt 12 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, iż funkcjonariusz Służby Celnej może nabyć prawo do zasiłku chorobowego po zakończeniu służby, jeżeli niezdolność do jej wykonywania powstała w okresie przed jej zakończeniem, nie doszło do przekroczenia okresu zasiłkowego wymienionego w art. 8 ustawy zasiłkowej i nie wystąpiły okoliczności negatywne, opisane w art. 12 - 17 ustawy. Dodatkowym argumentem przemawiającym za taką wykładnią jest fakt braku możliwości nawiązania przez chorego celnika nowego stosunku pracy, podjęcia działalności gospodarczej lub otrzymania zasiłku dla bezrobotnych. Zawarte w art. 13 pkt 12 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych *expressis verbis* zdanie, że „obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu” podlegają funkcjonariusze Służby Celnej od dnia nawiązania stosunku służby do dnia zwolnienia ze służby może implikować taką wykładnię celowościową omawianych przepisów, że celem ustawodawcy nie było pozbawianie funkcjonariuszy celnych po dniu zwolnienia ze służby prawa do zasiłku chorobowego na podstawie ustawy zasiłkowej. Trudno bowiem mniemać, że sytuacja prawna funkcjonariusza – korzystającego z większej ochrony

trwałości stosunku służby i większych przywilejów służbowych, niż zwykły pracownik, miałyby być gorsza po ustaniu stosunku służby w odniesieniu do prawa do zasiłku chorobowego.

Powyższe zapatrywania odnośnie uzyskiwania przez byłych funkcjonariuszy służby Celnej (celno-skarbowej) prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu służby dzielają również Sądy II Instancji. Nadto co słusznie wskazał Sąd Okręgowy w B. (...)prawa do zasiłku chorobowego w przypadku funkcjonariusza Służby Celnej oraz następnie Izby Administracji Skarbowej wynika z faktu, że był on pracownikiem. Pozbawienie ubezpieczonego po ustaniu służby prawa do zasiłku chorobowego poprzez wyłączenie możliwości stosowania art. 6 i 7 ustawy zasiłkowej stanowiłoby nieuzasadnioną dyskryminację tej grupy zawodowej naruszającą konstytucyjną zasadę równego traktowania obywateli na podstawie art. 32 ust. 1 Konstytucji RP w zakresie konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego w oparciu o art. 7 ustawy zasiłkowej. Za powyższym przemawia przede wszystkim, z czym Sąd rozpoznający sprawę się w pełni zgadza, specyfika stosunku służby i swoistość ponoszonego przez funkcjonariusza ryzyka (por. wyrok SO w Bydgoszczy z dnia 25 stycznia 2018 r., VI Ua 73/17).

Mając na uwadze powyższe rozważania, w przedmiotowej sprawie należy uwzględnić specyficzny charakter stosunku służbowego funkcjonariuszy celnych i uznać, iż wykładnia stosowana wobec tych funkcjonariuszy nie może być surowsza, niż wykładnia dotycząca innych osób podlegających obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu i powinna być dokonana z uwzględnieniem zasad równego traktowania.

Odwołująca była niezdolna do pracy od 7 września 2017 roku do 21 października 2017 roku, od 22 października 2017 roku do 5 listopada 2017 roku, od 6 listopada 2017 roku do 5 grudnia 2017 roku, od 5 stycznia 2018 roku do 19 stycznia 2018 roku, od 20 stycznia 2018 roku do 3 lutego 2018 roku, od 4 lutego 2018 roku do 20 lutego 2018 roku, a zatem przez okres od pierwszego dnia niezdolności do pracy do dnia ostatniego wynosiłby 166 dni i cały ten okres nie przekroczyłby maksymalnego okresu zasiłkowego, który wynosi 182 dni, niezależnie od rozpatrywania czy przyczynami niezdolności do pracy były tożsame jednostki chorobowe. Bezspornie zatem niezdolność do pracy powstała w przepisany terminie 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia (stosunek pracy ustał z dniem 31 sierpnia 2017 roku, a niezdolność powstała w dniu 7 września 2017 roku) i trwała powyżej 30 dni. Warto również zaznaczyć, iż wobec odwołującego nie występują negatywne okoliczności, opisane w art. 12 – 17 ustawy zasiłkowej.

W konsekwencji powyższego Sądu uznał, iż odwołująca była uprawniona do zasiłku chorobowego za sporne okresy. Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił w pkt I wyroku zaskarżone orzeczenie w sposób wskazany w sentencji wyroku, przyznając K. Z. prawo do zasiłku chorobowego za okresy od 7 września 2017 roku do 21 października 2017 roku, od 22 października 2017 roku do 5 listopada 2017 roku, od 6 listopada 2017 roku do 5 grudnia 2017 roku, od 5 stycznia 2018 roku do 3 lutego 2018 roku oraz od 4 lutego 2018 roku do 20 lutego 2018 roku.